

«Από τη στάχτη θα αναγεννηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ 1 ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΤΗΛ.: 4928007

ΧΡΟΝΟΣ 2ος

ΣΑΒΒΑΤΟ 12 Απρίλη 1986

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 18

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕΙ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ «17 ΝΟΕΜΒΡΗ»

Το νέο χτύπημα της 17 Νοεμβρη έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά δολοφονιών που ενώ έχουν την αρχή τους στα 1975 ξετυλίγονται με μια συχνότητα ολοένα και μεγαλύτερη όσο περνάει ο χρόνος.

Πιο σημαντική ακόμα κι' από την συχνότητα των χτυπημάτων είναι η πολιτικό-ιδεολογική πλατφόρμα που διαμορφώνει η 17 Νοεμβρη, δηλαδή η ανάπτυξη των πολιτικών της στόχων και συνθημάτων. Με τα δύο αυτά χαρακτηριστικά της, του τρομοκρατικού και «ιδεολογικού» η οργάνωση αυτή αναδειχτεί σ' ένα μεγάλο πολιτικό παράγοντα στη χώρα μας. Το εργατικό, το αριστερό και κομμουνιστικό κίνημα είναι υποχρεωμένα να τοποθετηθούν

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Βίβια η αναφορά στην μαζική πολιτική δουλειά δεν γίνεται με την έννοια που έχει αυτός ο όρος στην λαϊκή ομιλία κάθε πολιτικού κόμματος αλλά με την ιδιομορφία αυτής της οργάνωσης να έχει στην διάθεσή της τις στήλες όλου του αστικού πύλου και να προπαγανδίζει τις θέσεις της με το πιο μαζικό τρόπο που γίνεται.

Μεγάλη πολιτέμια για επαναστάτες. Όμως δεν έχουμε με να κάνουμε με επαναστάτες.

Μερικοί καλύτεροι άνθρωποι στην αριστερά πιστεύουν ότι η 17 Νοεμβρη είναι μια ομάδα επαναστατών που κάνουν λάθος, που χρησιμοποιούν αμορφάτομοχικές τρομοκρατίας, που είναι πιο

καταδικασμένες στην ήττα και την προχρητική του Επαναστατικού Κινήματος.

Πρόκειται για την πρώτη στατιστική που πρέπει να γυρίσει.

Μια απίληρη οργάνωση, που δεν έχει σκοπό ούτε μια απόπειρα, ούτε μια σύλληψη, ούτε μια διάρρηξη, ούτε τη σύλληψη της, που μετά από 8 δολοφονίες δεν έχει γυρίσει το παραμικρό χτύπημα, δεν μπορεί να έχει μέσα από τον τρομοκρατισμό, τις διασπάσεις και τη διάλυση που επικρατεί για χρόνια στο μικροαστικό ρεφορμιστικό κίνημα.

Έχουμε να κάνουμε κι' επαγγελματίες εκπαιδευμένους στην ταξίδια λέξη της επιστημονικής δολοφονίας.

Παράλληλα είναι φανερό ότι αντιστροφή κι' επαγγελματισμός της αστυνομίας

ολοκληρωμένα απέναντί της. Δεν υπάρχουν περιθώρια για υπεκφυγές.

Η ΟΑΚΚΕ έχει ήδη τοποθετηθεί στο φύλλο της Ν.Α., αριθμός 10 το Δεκέμβρη του '75 μετά την ανατίναξη της κλούβας των ΜΑΤ στο Κάραβελ στις 25 Νοεμβρη.

Γράφουμε τότε.

Ο θρασύς τρόπος που οργάνωσαν το νέο τους έγκλημα, αλλά και η ίδια τους η πλατφόρμα δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία πως η τρομοκρατική αυτή ομάδα, δεν έχει καμιά σχέση με το λαό, πως οι προσβάσεις της βρίσκονται μέσα στον κρατικό μηχανισμό και η ομιλία της είναι στις πλατές κάποιες υπερδύναμεις.

έχει αποδοκιμασία έστω και κρατική καθώς δεν έχει σημειώσει ούτε ένα τόσο μακρο βηματάκι στην κατεύθυνση των πηγών της τρομοκρατίας αυτού του είδους.

Τόσο σκανδαλώδη τρομοκρατικός, ώστε να είναι για μας υποχρεωτική η διαπίστωση ότι οι δολοφονίες έχουν πλατές μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο λαός μας έχει μάθει κι' αναρωτιέται και με το δικό του Ποιος κρύβεται από πίσω; Σ' αυτές τις περιπτώσεις αναζητά εκτός από τα ιστορικά και τα εξωτερικά στοιχεία αυτής της δραστηριότητας, ιδιαίτερα αναζητάει τον ιμπεριαλισμό, που τόσο βανδαλισμό και καθοριστικά έχει χάραξει την ιστορία αυτού του τόπου.

Είναι γεγονός ότι δεν υπάρχει μία παράδοση σε στρατηγικές ατομικής τρομοκρατίας στην Ελλάδα. Ιδιαίτερα ο αναρχισμός δεν χρησιμοποιεί ποτέ τέτοιες μεθόδους και μάλιστα σε σύγχρονες κοινωνίες λαϊκές. Και σήμερα ο αναρχισμός ή ο αντιεξουσιασμός ή ο μηδενισμός που γεννιέται μέσα στους κόλπους της σημερινής πολιτικής και κοινωνικής ζωής, παρ' όλο που μπορεί να γίνει αντικείμενο χειρισμών από την αντίδραση και τους προδοτικούς, δεν έχει φτάσει ούτε απειρότητα στο φόντο.

Κι' όχι μόνο αυτό. Δεν υπάρχει ούτε ένα μέγιστο η καταβίωση σκέυης που να στηρίζει θεωρητικά στην Ελλάδα την ρηρητική ατομική τρομοκρατία στη σημερινή περίοδο. Η Ελλάδα δεν είναι ούτε Γερμανία, ούτε Ιταλία.

Η ατομική τρομοκρατία είναι ένα βεβήλο πολιτικό σφάλμα ακόμα κι' όταν εκφράζει την δική της οργή εναντίον λαού απέναντι στους δυνάστες του όπως σε περίοδο φασισμού. Όμως η 17 Νοεμβρη κι' η αντίδραση της δολοφονίας του Μόλλιου το '76 δεν έφρασαν ποτέ μια τέτοια διάθεση και δεν είχε πίσω της καμμία θεωρία.

Η 17 Νοεμβρη είναι λοιπόν ένα πρόσωπο της αντίδρασης Ποιός αντίδρασης:

ΠΟΙΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ;

Πίσω απ' όλα τα κακά είναι οι Αμερικανοί. Έτσι απαντούν οι δολοφονίες του φιλοσοφικού μπάσο στην Ελλάδα, αναζητά η στα κριση, αλλά και καλύτερα προδοτικού άνθρωποι το πιστεύουν.

Πραγματικά οι Αμερικανοί δεν έχουν πρόβλημα να δολοφονούν. Δολοφονούν σήμερα στις χώρες των δικών τους φασισμών και δολοφονούν παρ' όλη την απουσία τους. Από άποψη «αρχών» είναι σε θέση να βρίσκονται πίσω από την 17 Νοεμβρη. Όμως κι' το δεν είναι μια απόδειξη. Για να βρούμε ποιός δολοφονεί πρέπει να ανακαλύψουμε ποιός κερδίζει πολιτικά από κάτι τέτοιο. Η σημαντική τρομοκρατία είναι μια μορφή της πολιτικής.

Ο στόχος της τρομοκρατίας δεν μπορεί παρά να είναι ένας από τους δύο. Είτε θέλει να αδιαντίσει απ' ενέδεια το στόχο της επίθεσής της με την τρομοκρατία και με τη θεωρία όταν, όπως η 17 Νοεμβρη, κρατάει ρεβόλβερ και πολιτικό μανιφέστο ταυτόχρονα, είτε να αδιαντίσει πολιτικά την αντίθετη πλευρά του στόχου της, δηλαδή να προβοδάρει. Να σκοτώνει δηλαδή αμερικανούς,

Κρίνοντας πολιτικά τα ζητήματα δίχως οι δολοφονίες που διέπραξαν τα τελευταία χρόνια αδυνατούν να ερμηνεύσουν τη δράση της αμερικανικής υπερδύναμης στη χώρα και στην κερία τους πλευρά βρισκόταν στην υπηρεσία της Ρωσικής υπερδύναμης, η οποία χρησιμοποιεί και οργανώνει την Τρομοκρατία σ' ολόκληρη τη δυτική Ευρώπη για τους δικούς της πολιτικούς στόχους.

Ακόμα, σημειώσαμε παρακάτω σε σχέση με την προκήρυξη που τότε είχε μοιράσει, πως «Η 17 Νοεμβρη από την κλειστή δράση της στα σαλόνια και τις βίβες πρεσβείας περνάει στην μαζική πολιτική δουλειά με τα συνθήματα της Ρωσικής υπερδύναμης».

φασιστές και αστικές μπορεί να είναι είτε για να αδυνατίσει τους αμερικανούς τους δέξιος και τους αστικές ή για να δώσει τη δυνατότητα σ' αυτούς να επιτεθούν στον εργατικό χρονοχρησιμοποιώντας αυτές τις δολοφονίες για προσχημα.

Η 17 Νοεμβρη έχει κάνει 10 φόνους. Μαζί με την «ανταρτωτική» και «αντικρατική» πάλη (Αθηνάϊαδης - Θεοδωροπούλου) τον Ιούνη '78 (Μπάσταλη και τον Γουίτη της Βρετανικής πρεσβείας) η ατομική υποστηρικτική τρομοκρατία μαζώνει 14 φόνους στη διάρκεια 10 χρόνων και 4 μηνών.

Στη διάρκεια αυτών των χρόνων δεν είδαμε τους αμερικανούς, τους φασιστές και τους αστικές τη τα τμήματα της αστικής τάξης που ήχτηκαν να χρησιμοποιούν σαν πρόσχημα αυτές τις δολοφονίες για να επιτεθούν εναντίον των εργατικών τάξεων της δημοκρατίας εναντίον στο λαό της άλλης αντιδραστικής συνταξιοσύνης. Δεν είδαμε μια πολιτική αξιοποίηση κλημάς, είτε μια στρατηγική, είτε μια φασιστική απειλήση.

Αντίθετα είδαμε μια αδύναμη ημερικανική ιμπεριαλισμού, τον φασισμό και τον τμήματων της αστικής τάξης που ήχτηκαν να απαντήσουν. Οι 12 έχουμε κανένα λόγο να πιστεύουμε ότι οι δικτατορικές αστικές δυνάμεις θα έπι-

ντων για προβοκάτωμα τόσο στελέχη της κλάσης εναντίον Γουίτς, εναντίον Μωραλάου, εναντίον Τούαντες εναντίον Αθανασιάδη.

Θεωρούμε με ελάχιστο πιθανή μια προβοκάτωμα. Ακόμα λιγότερο θεωρούμε πιθανό σαν προβοκάτωμα εναντίον στο εργατικό κίνημα όπως ισχυρίζεται το γαλλο-ΚΚΕ, τα γνήσια στο Κάραβελ, και τη δολοφονία του Αγγελόπουλου ή και τη καλύτερα χτυπήματα. Πρώτο γιατί εστιασμός είναι σήμερα καταπρόσωπο και καθήκον να το εργατικό κίνημα δεν αποτελεί ένα άμεσο κίνημα για την αστική τάξη και δεύτερο γιατί κανένα τμήμα της αστικής τάξης, ούτε και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ή και της Ν.Δ. καλύτερα χρησιμοποιήσει σαν πρόσχημα κτιστό ή κι αυτές τις δολοφονίες.

Γι' αυτό έχουμε συντηρητικό περισσότερο λόγους να πιστεύουμε ότι αυτή η αλλαγή των δολοφονιών βρισκόταν στην υπηρεσία της ρωσικής υπερδύναμης και του πολιτικού μπλόκ στην Ελλάδα που την υποστηρίζει.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Πρόκειται για μια επίθεση της αναρχικής υπερδύναμης στην καταρρέουσα και σε μια υποχώρηση των εσωτερικών στηρίξεων ιδιαίτερα των δικτικών ιμπεριαλισμού. Ειδικότερα στην περίπτωση Αγγλοσοβιετικής πρόκειται για μια επίθεση στο δικτατορικό τμήμα της αστικής τάξης και το μεγαλύτερο κιν-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΑΝΟΙΧΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Να τι είπε για το Βενιζέλο στη Βουλή στις 18 του Μάρτη ο Παπανδρέου. Να πως φανέρωσε τη δικιά του ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση, τις πραγματικές του σκέψεις και προθέσεις έχοντας πλήρη στο μεταξύ εμπιστοσύνη στην ηλιθιότητα των αντιπάλων του. Αξίζει να παραθέσουμε ολόκληρο το θαυμάσιο πραγματικό σε πικρότητα και ακρίβεια μανιφέστο του παπανδρέου «Πολλοί κατηγορήσαν τον Βενιζέλο σαν αγγλόφιλο, μεταρρυθνιστή κατά κάποιο τρόπο τους πολιτικούς ορισμούς τον μέσον του παρασμένου αιώνα. Δεν γνωρίζω τα προσωπικά του αισθήματα. Άλλωστε δεν νομίζω πως έχουν καθοριστική σημασία. Αυτό που θέλω να υπογραμμίσω είναι απ' ενός ο νέος σχεδιασμός που διαμορφωνόταν μεταξύ των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων και αριστερόν η ασταθής ισορροπία και το ρευστό σύστημα συμμαχιών που κυριαρχούσε εκείνη την περίοδο στα Βαλκάνια. Μέσα σ' αυτό το εξαιρετικά σύνθετο πλαίσιο εκλάσει η Ελλάδα να χαράξει γραμμή πολιτικής.

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος δεν ούστασε. Σαν ηγέτης μιας μικρής χώρας με μεγάλες εθνικές διεκδικήσεις και πολλούς ανταγωνιστές, εκμεταλλεύτηκε επιδίωξη της αντιστάσεως τόσο των μεγάλων όσο και των τοπικών δυνάμεων. Εκμεταλλεύτηκε την ανοδία της Γερμανίας και την γερμανοτουρκική προέγγιση και κυρίως τις αντιρροπίες της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας, οι οποίες κάποι από την πίστη του γερμανικού ανταγωνισμού συνασπίζονται. Και είναι αυτήν την περίοδο που το Λονδίνο εγκαταλείπει το δόγμα της οκταεπταετίας της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ξέφυξε και κανει πιο ήπιη τη συμπεριφορά των βρετανικών σκευοφόνων με τις Ελληνικές Εθνικές επιδιώξεις. Παράλληλα με την εξασφάλιση της αγγλικής υποστήριξης, ο Βενιζέλος στρέφει τις διπλωματικές προσπάθειές του προς την κατεύθυνση μιας βαλκανικής συμμαχίας απέναντι στον κοινό αντίπαλο, την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Τέτοιος ήταν ο Σλ. Βενιζέλος. Πολιτικός με αίσθηση της συγκυρίας και παραστασίας να εκμεταλλεύεται τις συγκυρίες. Είχε επίγνωση ότι στη μεγάλη περιπέτεια του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, η Ελλάδα ήταν υποχρεωμένη να υπερίσχυε την ικανοποίηση των οραμάτων της για εθνική ολοκλήρωση. Η συγκρούση με τον βασιλιά δεν ήταν απόρροια κάποιων πολιτικών διαφορών ταξικό χαρακτήρα. Δεν ήταν σύγκρουση μεταξύ αγγλόφιλων και γερμανοφίλων. Ήταν σύγκρουση με εθνικό περιεχόμενο και σ' ένα δεύτερο επίπεδο, σύγκρουση με κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο, (οι υπογραμμιστές δικές μας).

Αν ο ανταγωνισμός μας βάλει όπου Αγγλία, Ρωσία όπου Γερμανία, Αμερική όπου αναρχική, καταρρέουσα, όπου πρότος ή τρίτος παγκόσμιος πόλεμος όπου Οθωμανική Αυτοκρατορία, Τουρκία όπου Ελ. Βενιζέλος, Ανδρέας Παπανδρέου θα έχει όλη τη κοσμοθεωρία, τη στρατηγική και την ταχτική του προφθορικού της Ελλάδας.

Αντιδραστικός εθνικισμός, Μεγαλοιδεοτισμός, παντελής έλλειψη αρχών, αχαλίνωτος ολιπορτυνισμός, πλήρης υποταγή στον ιμπεριαλισμό, ιδεολογία τροχικού, πολεμικός τυχοδιωχτισμός. Αυτά ζήλευται στον Βενιζέλο ο επίδοξος μαθητής του.

Το Βενιζέλο εδαφικό μεγαλόμωμο της Ελλάδας έγινε με αντάλλαγμα την ηθική της σμικρυνση και την απερίοριστη εξάρτηση της στους προστάτες. Ο Βενιζέλος θα μείνει στεγματομένος για πάντα στη μνήμη των τίμιων ανθρώπων όλης της Βαλκανικής για το βρώμικο ρόλο του στην αγγλοκινούμενη επίθεση του εναντίον στο επαναστατημένο νεοτουρκικό έθνος που κατάληξε στη Μικρασιατική καταστροφή. Αυτή την επίθεση στηγμάτισε τότε το παγκόσμιο προλεταριάτο με επικεφαλής τον Λένιν και το τότε επαναστατικό ΚΚΕ.

Αν κύριε Παπανδρέου θέλεις μια νέα ρωσική βαλκανική συμμαχία εναντίον στην αμερικανόφιλη Τουρκία, αν θέλεις να μπήσεις σε περιπέτειες και άδικους πολέμους το λαό μας να ξέρεις ότι οι κοίροι έχουν αλλάξει. Οι λαοί έχουν μάθει ότι ποτέ δεν κερδίζουν σ' αλήθεια το δικό τους όταν σπώνται στα όρμη μιας μεγάλης δύναμης εναντίον σε μια άλλη.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΣΤΑ ΗΡΕΜΑ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΕΡΑ

Βιάστηκαν όλοι οι διαπρεπείς αναλυτές, όλοι οι λάτρεις της συνέναισης αλλά και τα κόμματα της αστικής τάξης στο σύνολο τους να σημειώσουν πως η Επίσκεψη Σουλτάς είχε σαν αποτέλεσμα την εξομάλυνση των Ελληνοαμερικανικών σχέσεων.

Είναι αλήθεια ότι οι Σουλτάς έφυγε με περισσότερα χαμόγελα απ' όσα όταν ήρθε και ότι ο Μητσόταξας κατάγγελλε με υστερία τη μυστική συμφωνία που ο Παπανδρέου υποτίθεται ότι υπέγραψε με τον υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ για την παραμονή των αμερικανικών βάσεων. Είναι ακόμα γεγονός ότι ουσιαστικά πέρασε και από το Κογκρέσο η άδεια για την πούληση των F-16 στην Ελλάδα.

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΗ

Η γνώμη μας όμως είναι ότι δεν υπήρξε καμιά πραγματική εξομάλυνση αλλά μια απλή μετατόπιση στο χρόνο των πιέσεων της αμερικανικής διπλωματίας πάνω στην παπανδρέου. Η ιστορική πολιτική μετατόπιση που όχι μόνο δεν θα γερήσει, αλλά θα μεταλλώσει τις διασφύρες.

Μ' αυτήν την έννοια το ταξίδι Σουλτάς στην Ελλάδα ήταν μια διπλωματική γυνη για τον Παπανδρέου που ζήτησε ακριβώς αυτό να κερδίσει χρόνο έτσι ώστε πρώτο να αποδυναώσει στο ελακρο το στηρίγματα των ΗΠΑ στο εσωτερικό της χώρας και δεύτερο να μπει μέσα να υποσπασει μερικά ακόμα δάνεια από τη διεθνή αγορά κεφαλαίων η οποία βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία των

ΗΠΑ. Εμείς πιστεύουμε ότι ο Παπανδρέου, όπως κι' αμην προβλέπει πριν τις γενετικές, δεν έκανε καμιά ουσιαστική παραχώρηση στις ΗΠΑ στα τρία μεγάλα ζητήματα: Κυπρος, Βουσίε, Υψηλές. Αντιτρήτητα θα μείρουν προδικτικές διαμεταβιβάσεις και υποσχέσεις εν συνθήκη, αλλά δεν ανέλαβε καμιά γενερωσιότητα δέσφωση.

Είναι ανοιχτή η θεωρία των μυστικών συμφωνιών. Αυτές δεν δεσμεύουν ποτέ πραγματικά γιατί πάντα μπορούν να καταργηθούν σαν πλάστες. Οι πραγματικές συμφωνίες είναι αυτές στις οποίες οι ηγέτες δεσμεύονται μπροστά στο λαό. Αυτό θα ήταν η ελάχιστη απαιτήση από έναν Παπανδρέου που τόσο εύκολα σπένει το λόγο του.

Όχι! Η αμερικανική διπλωματία πεσσεύει ή έκανε πως πιστεύει το παιχνίδι

με τις δημοτικές εκλογές που έβαλε σε εφαρμογή ο Παπανδρέου και δεν απαιτεί τους διχόνοια ακριβώς την υποχρεωτική που ακόμα διαθέτουν αυτές στην Ελλάδα.

Απόστο ο ΗΠΑ είναι μια υπερδύναμη και τα τεχνάσματα του Παπανδρέου και οι ηρωικοί καθησυχασμοί του απέναντι τους διχόνοια ακριβώς την υποχρεωτική που ακόμα διαθέτουν αυτές στην Ελλάδα.

Όχι! Έτσι κι' αλλιώς, δεν υπήρξε καμιά εξομάλυνση αποδεικνύεται με πολλούς τρόπους.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Πρώτο στα ίδια τα λόγια Φωτόντας ο Σουλτάς μίσησε απλά να ειλικρινείς και επικοινωνητικές συννομιές. Αυτό είναι ένα από το χαμηλότερα σκαλοπάτια της διπλωματικής ορολογίας. Ιδιαίτερα το ειλικρινές σημαίνει διαφάνεια στα βασικά ζητήματα.

Το επικοινωνητικό δεν αντισταγγί παρ' ό,τι δεύτερο ουσιαστικές υποσχέσεις της κυβέρνησης όπως ήταν αυτή η Σουλτάς.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

ΟΙ ΧΟΥΝΤΟΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ... ΝΟΘΕΙΑ

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, ακόμα και σε περιόδους σχετικής «ηρεμίας» που η αστική τάξη της χώρας μας και το όργανό της στην αγριότητα αντίθεσης της με τον λαό, να μην έχει χρησιμοποιήσει για την καταπίεξη της φωνής του, την μέθοδο του θύμου εκκλήματος. Ένα τέτοιο έγκλημα, έγινε την περασμένη βδομάδα, με θέμα την συνδικαλιστική Φορέα της ομοσπονδίας συνταξιούχων.

Φυσικοί αυτοοργάνωσις της δολοφονίας, μερικά χουντοφασιστικά καθάρματα, που το κράτος έχει φροντίσει να είναι θρονισμένα στις καρέκλες της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ.

Δεν ξέρουμε αν ήταν προμελετημένος αυτός ο συγκεκριμένος φόνος για τον λόγο ότι έμοιαζε σε αυτόσημα (συμφέρον) της ΕΣΑΚ με τους χουντοφασιστές σε διάκριση γενικής αν έλλειψη του σοσιαλιστικού συνταξιοδότησης αλλά λίγο απέχει από την πραγματική και την ιδεολογία τους αλλά και το δικαίωμα που τους έχει εκχωρήσει η αστική τάξη, να μην διατάξουν μιστά σε τίποτα. Λιγότερο που το αντλούν ακόμα και σήμερα από τον φασίστα Ραυτόπουλο, την αντεργατική φασιστική φράζια. Τον Κουστόγιωργα - Γιαννόπουλο και το ήθημα της αστικής τάξης που αυτοί εκφοβίζουν.

Το ζήτημα είναι ότι αποτελεί μια εγκληματική πράξη του χουντοφασισμού, που είχε την κάλυψη της φράζιας και που έμεινε ατιμώρητος όχι μόνο από πλευράς αστικής δικαιοσύνης, αλλά το χειρότερο, από τους εργαζόμενους αφού δεν αποτέλεσε αφορμή για να εκφραστεί η οργή και η αγανάκτηση τους γι' αυτό το έγκλημα. Βέβαια δεν θα αρρήσει ο καιρός που οι χουντοφασιστές θα παρουν την απάντησή τους και είναι σίγουρο ότι τότε θα γινώσκουν πολύ καλά τι σημαίνει και ποιά είναι η βία της εργατικής τάξης.

Το γεγονός όμως ότι το έγκλημα αυτό έμεινε αναπάντητο αποτελεί μια απόδειξη για την εργατική τάξη και μια ομή πρόκληση, απ' αυτούς που θεώρησαν αυτή την συνδικαλιστική, στο βιομή των σπουδών πολιτικών τους επιδιώξουν, απ' αυτούς που θέλουν να εμφανίζονται σαν οι ηγέτες της εργατιάς.

Γιατί, αν η ενέργεια των χουντοφασιστών ήταν εγκληματική, αλλο τόσο σηδιαστική, εγκληματική και ζοδιαντροπία ήταν η στάση του κράτους το ψευδοΚΚΕ απέναντι σ' αυτό το έγκλημα.

Οι περμέναν οι εργαζόμενοι που το πληροφόρηθηκαν μιας και πέρασε στα «ψιλά» των εφημερίδων, κάθε τιμωρία και ενδεδειγμένη ανθρωπιά, ακόμη και οι αγωνιστές που υπάρχουν στη βάση αυτού του κόμματος, να δουν να ξεδιπλώνεται ένα κίνημα καταγγελίας και αντίδρασης στη χουντοφασιστική εγκληματική πράξη. Και στους ηθικούς αυτουργούς της.

Όμως το κόμμα αυτό πέρασε πάνω από το πτώμα αυτής της συνδικαλιστικής, που τυχάνει να ήταν και μέλος της παράταξής του.

Έτσι την άλλη μέρα, μάθαμε από τον ψευδο Ριζοσπάστη, σε πρωτοσέλιδο ημερησίως τίτλους ότι «η νοθεμία έφτασε μέχρι το έγκλημα» και την ίδια μέρα είδαμε την ομοσπονδία συνταξιούχων να διαδηλώνει έξω από τα γραφεία της ΓΣΕΕ την αντίθεσή της... για την μη εκπροσώπηση της στο συνέδριο της ΓΣΕΕ!!

Τι απομένει λοιπόν σε κάθε τιμή άνθρωπο;

Με τι να αγωνιζόμαστε; Με το απρόσωπο θρόνος, την ζοδιαντροπία, την υποκρισία ή την κατήφια της νεκρής από τον σοσιαλοφασισμό; Πού στάνει να παραδέχεται το έγκλημα αλλά και ταυτόχρονα το θεωρεί σαν δεύτερο ζήτημα σαν αποτέλεσμα της νοθείας και όχι σαν έγκλημα καθωσαύτο, που καταλύεται και «κ-

μεταλλάσσεται την νεκρή του συνδικαλιστική για να εκφράσει για τις καρέκλες της ΓΣΕΕ, που στέλνει τους συνταξιούχους του να κλείσουν για μισή ώρα την Πατριάδα, για να φωνάξουν όχι για την νεκρή συνάδελφός τους αλλά για την εκπροσώπηση των εργατοπατέρων - τρομπάκων της ΕΣΑΚ στο ψευδοσυνέδριο του Ραυτόπουλου;

Όμως γιατί τα κάνει όλα αυτά το ψευδο ΚΚΕ; Ακριβώς σ' αυτό το σημείο βρίσκεται η απάντηση για την βρωμική ταχτική του. Μια ταχτική που είναι αποτέλεσμα της συνολικής πολιτικής που ακολουθεί από το μύθο κόμμα απέναντι στο ΠΑΣΟΚ.

Έτσι, το κίνημα καταγγελίας που σπορά ζήτησε το ψευδοΚΚΕ πριν μερικά χρόνια, για τον φόνο του μέλους της νεολαίας του, της Βασιλακοπούλου έξω από το εργοστάσιο ΕΤΜΑ, εντάσσονταν στη πολιτική γραμμή και πρακτική αντίθεσή του με την παροπαράδοτη αστική τάξη και τον πολιτικό εκφραστή της, την δεξιά. Ήταν όμως έγκλημα της αντίδρασης, που έπρεπε πολιτικά να χτυπηθεί. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ήταν φυσικό για το ψευδοΚΚΕ να κινητοποιηθεί και να καταγγείλει αυτό το έγκλημα. Αναλογικά λοιπόν θα έπρεπε να εκφραστεί και σήμερα μια παρόμοια αντίθεση, μια που η συνδικαλιστική αυτή ήταν μέλος του ή τουλάχιστον της παράταξής του.

Όμως η πολιτική συμπλέση αυτού του κόμματος με το ΠΑΣΟΚ, η κάλυψη του πραγματικού χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ σαν κόμμα κι' αυτό της αντίδρασης, η πολιτική γραμμή του ψευδοΚΚΕ, ότι αντίδραση είναι μόνο η δεξιά, και πάνω απ' όλα η φιλοσοσιαλισμολογική κατεύθυνση του Παπαντρίου, του ασπράει το έδαφος για μια πραγματική καταγγελία του εγκλήματος.

Έτσι η αντίθεση που εκφράστηκε με την διαδήλωση της ομοσπονδίας και την αρθρογραφία του «Ρ» ήταν τόση ώστε να εκφοβίσει την πολιτική κέντρο του ψευδοΚΚΕ με την κλίκα Ραυτόπουλου και την φράζια Κουστόγιωργα, και ταυτόχρονα τόση ώστε να αποκρύβονται και να μηδενίζονται κυβερνητικές πιέσεις γι' αυτό το έγκλημα. Γιατί μια τέτοια καταγγελία θα χτυχούσαν, στις συνειδήσεις των λαϊκών μαζών, συνολικά στη κυβέρνηση. Θα ισοδυναμούσε δηλ., με έγκλημα του ΠΑΣΟΚ. Κάτι τέτοιο βέβαια το ψευδοΚΚΕ ποτέ δεν θα θέλησε να κάνει, να αντιπαράθεθεί δηλ., πραγματικά στο ΠΑΣΟΚ και στον Παπαντρίου. Και αυτό γιατί ο αρχηγός Παπαντρίου έχει την έννοια και την υποστήριξη των αστικών της Μόσχας.

Πάνω στο πτώμα λοιπόν, θύσιμα στο βιομή της μητρώς και αντίδρασης αυτής ενόητρας, χαλάει στον Παπατζή και στη φιλοσοφική πορεία του.

Εμείς, δεν μπορούμε να μην εκφραστούμε την αγανάκτηση και το μίσος μας για τους χουντοφασιστές που, έστω και περιορισμένα σήμερα, εξακολουθούν να βραβιώνουν τον λαό μας. Δεν μπορούμε να μην εκφραστούμε την αντίθεσή και την οργή μας για τις μεθόδους και την φασιστική ιδεολογία και πρακτική του ψευδοΚΚΕ.

Όσο για την νεκρή συνδικαλιστική, λυπούμαστε για τον θάνατό της και την ατυχία της να είναι όπλα σ' αυτό το κόμμα που δεν διάσσευε να περάσει πάνω από το πτώμα της.

Ταυτόχρονα την τιμάμε που είχε το σθένος και το κοράγιο, έστω στους κόλπους αυτού του κόμματος, να αγωνίζεται και να πολεμά, παρ' ότι ήταν απόμαχος της βιοπάλης.

ΝΑ ΚΑΤΑΓΕΛΩΘΕΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΛΥΣΗΣ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ 4

μα το χαρακτήρα της επανάστασης ακόμα και μετά τις κριτικές επιδείξεις των αδελφών κομμωτών που είχε ζητήσει το κόμμα μας.

Το συμπέρασμα είναι πως η πολιτική γραμμή του κόμματος ήταν γραμμή ταξοκρατική, που αντί να συνδέει, απομονώνει το κόμμα από τις μάζες των εργαζόμενων, δε βοηθάει στην κινητοποίηση των ταξοκρατικών δυνάμεων για την πραγματοποίηση της δημοκρατικής αλλαγής στη πατρίδα μας.

Ν. Ζαχαριάδης

1) Η ομορπονιστική φραξιοκρατική ομάδα Παρτασιώδη - Κολιγιάννη και Σία ξεφεύγει απ' το σχήμα του 1934 προς τα πίσω, παραγνωρίζοντας τις τρέσστιες μεταβολές που έγιναν στην Ελλάδα και το συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων σ' αυτήν με τη λαϊκό - απελευθερωτική, δημοκρατική επανάσταση 1941 - 1949.

2) Η ομάδα καθορίζει την επανάσταση σαν αντιιμπεριαλιστική δημοκρατική και παρσιωπά το προτσές και τους ριθμούς της μετεξέλιξης σε σοσιαλισμό.

3) Η 6η Ολομέλεια του 1934 καθορίζει το χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα σαν αστικοδημοκρατική με λίγο - πολύ γρήγορο πέρασμα στο σοσιαλισμό.

4) Κριολογικό πλάγιομα επικρατεί στον καθορισμό της δημοκρατικής αυτής επανάστασης που ονομάζεται και ριθική δημοκρατική αλλαγή και εθνική δημοκρατική αλλαγή. Λόγω χαρτί το «Πρόγραμμα» στην «Εισαγωγή» του λέει: «Η εθνική δημοκρατική αλλαγή, μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την πάλη του έθνους του λαού κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης και του κόμματος της του ΚΚΕ».

Όμως το κεφάλαιο «οι δυνάμεις της αλλαγής και το πατριωτικό μέτωπο» αρχίζει έτσι: «Η εθνική δημοκρατική αλλαγή δεν είναι έργο μιας τάξης ή ενός κόμματος αλλά έργο όλων των κοινωνικών τάξεων και στρεβμάτων και όλων των κομμάτων που είναι υπέρ της αλλαγής αυτής».

Εδώ πρόκειται για το ποιά είναι σωστό, για το ότι δε μπορούμε να μιλάσουμε με σ' ένα γαϊδούρι αχάρο.

Το βασικό στην ομορπονιστική διατύπωση της δημοκρατικής αλλαγής είναι ότι σ' αυτή θα πάρει μέρος και η εθνική αστική τάξη, που όπως επαναληφθέντα διαπίστωσαν ημετέρες στελέχη της ομορπονιστικής φραξιοκρατικής ομάδας για πολιτική έκφραση θα έχει και τις πολιτικές δυνάμεις του Κέντρου. Είναι το ίδιο Κέντρο της προσκόλλησης του στο ΝΑΤΟ και στον αντικομμουνισμό.

Συνεργασία μαζί πάντα πρέπει να επιδοκώμε χωρίς γαζόμενους όμως απ' ομορπονιστικές αντιστάσεις.

Πλείρια σύγχιση στις γραμμές της ομορπονιστικής και στο ζήτημα της σχέσης ανάμεσα σε «μια μικρότερη αλλαγή με μια άμεση στρουή πορεία» (Κολιγιάννη) και την εθνική δημοκρατική αλλαγή. Ο ίδιος, ο Κολιγιάννης στο λόγο του στο 22ο συνέδριο του ΚΚΣΕ συνεταιρίζει τις δύο αυτές δημοκρατικές αλλαγές - μερική και εθνική. Να τι λέει: «Στις εκλογές της 29 του Οκτωβρίου 1961 οι συνεταιριζόμενες δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις ενθάρκων σε κοινό εκλογικό συνταξισμό, το ΠΑΜΕ για να βάλουν τέλος στη δικτατορία της αντιδραστικής δεξιάς και να φέρουν στην εξουσία δημοκρατική κυβέρνηση που θα πραγματοποιήσει στρουή στην όλη πορεία και εξέλιξη της χώρας» (Πράβια, 25.10.61. Υπογραμμίστη Ν. Ζαχαριάδης).

Τι έχουμε λοιπόν από μερική εθνική ή κάποια άλλη διάμεση αλλαγή;

Ο Παρτασιώδης, σε αρθρο του που μετέδωσε η «Φωνή της αλήθειας» στις 29 του Γενάρη 1962, διαπιστώνει ότι εν έλπιζε στις εκλογές ενότητα με το Κέντρο θα εξασφαλιστεί μεγάλη πλειοψηφία στη βουλή και θα πραγματοποιούνταν η δημοκρατική αλλαγή.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η ομορπονιστική σύγχιση και το πλάγιομα είναι πλείρια. Θα μπορούσαν να αναφερθούν παρα πολλά στοιχεία που το αποδεικνύουν στο ταξοκρατικό. Μα δεν χρειάζεται να φασάμε την ψάφα για να καταλάβουμε ότι ζήνισε. Και μάλιστα όσο απλώνουμε προς τους συμμάχους και συνεργάτες τόσο η ζήνισα αυτή χυλάει και πιο δυνατά στη μύτη.

Ακριβώς μέσα σ' αυτή τη συγχιση αλωνίζε απ' όλητρα ο ομορπονιστικός χουντοκόνοντας το ζήτημα της επανάστασης στην Ελλάδα. Α.Χ., δεν ξεκαθαρίζει ποιά θα είναι η μορφή της πρώτης εξέλιξης στην εθνική δημοκρατική αλλαγή.

Τεγονάει είναι ότι στην Ελλάδα επιβόλλεται και είναι δυνατή μια στρουή προς τ' αριστερά, μια εκδημοκρατικοποίηση στη ζωή της χώρας. (Γενική αμνηστία, αποκατάσταση δημοκρατικών ελευθεριών, πολιτική ερήνης κ.ά.). Όμως οι κομμουνιστές βάζουν την άμεση αυτή επιδίωξη συνδόνοντας την με την παραπέρα γενικότερη μεταβολή. Κάθε

δημοκρατική κατάχτηση μας πλησιάζει στο σοσιαλισμό.

Στην Ελλάδα πρέπει να πάμε όχι προς τα πίσω απ' το σχήμα του 1934, μα προς τα μπρος, δηλ., προς τη λαϊκή δημοκρατία που είναι η μόνη για την πατρίδα μας κοινωνική - επαναστατική διεξόδος.

Το πρόβλημα της λαϊκής δημοκρατίας στην Ελλάδα είναι όμοιο. Αυτό δείχνει η αλλαγή στο συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων που έγινε από το 1934 και έω, αλλαγή που κατά τον Λένιν παίζει αποφασιστικό ρόλο στον καθορισμό του χαρακτήρα της επανάστασης. Η λαϊκό - δημοκρατική επανάσταση στην Ελλάδα θα είναι σοσιαλιστική, ζώνοντας ανάμεσα και όλα τα άμεσα εθνικοδημοκρατικά προβλήματα: ζενική εξάρτηση, αγροτικό κλπ.

Η λύση αυτή βρίσκεται σε πλείρια αρμονία με τη διακήρυξη της Μόσχας των κομμουνιστών και εργατικών κομμάτων του Νοέμβρη 1975.

Και για να τελειώνουμε το κεφάλαιο αυτό, ο Λένιν γράφει: «Οι πολιτικοί μετασχηματισμοί προς πραγματική δημοκρατική κατεύθυνση και πολύ περισσότερο οι πολιτικές επαναστάσεις σε καμμία περίπτωση, ποτέ και σ' οποιοδήποτε συνθήκες δεν μπορούν ούτε να σπάσουν, ούτε να αδυνατίσουν το ζήτημα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αντίθετα αυτοί πάντα την προεργάζονται, απλώνουν γι' αυτήν τη βάση, τρώνε στη σοσιαλιστική επανάσταση καινούργια στρωμάτα της μικροαστικής τάξης και των μισοπρολεταριακών μαζών» (Πλήρη συλλογή έργων, τόμος 26, σελ. 351 - 352).

Όσοτε τα πράγματα είναι πεντακάθαρα και οι στόχοι και οι διεχνεις και ιδιαίτερα οι βολκανικές συνθήκες καθορίζουν το χαρακτήρα της επικείμενης κοινωνικής επανάστασης στην Ελλάδα σαν λαϊκό - δημοκρατικό, σοσιαλιστικό στην άμεση ανέλιξη του. Προς τον σκοπό αυτό οδηγεί η οδοίκοη πάλη του λαού, εξοικονομολογική - κοινοβουλευτική για δημοκρατικές αλλαγές, καταχτήσεις. Στην πάλη αυτή η εργατιά με το αγωνιστικό της παράδειγμα καταχτη την ηγεμονία και επιπτεριώνει την πλειοψηφία των εργαζόμενων τάξεων, πρὸς απ' όλα της αγροτιάς και της οδηγίας με την καθοδήγηση των κομμουνιστικού κόμματος προς τη λαϊκό - δημοκρατική αλλαγή.

Ο φραξιοκόνος - ομορπονισμός και όλα μας έπρεξε πίσω. Και με την ανάθεση στο Κέντρο των εκπροσώπων της εθνικής αστικής τάξης, που και ποιά είναι το πρόγραμμα της εθνικής αστικής τάξης, καθώς ισχυρίζεται ο Παρτασιώδης και ποιάς το πρόβλημα είναι η ρεβιζιονιστική σημαία του εραχικού περσιωμής στο σοσιαλισμό στις σημερινές συνθήκες του αντιδραστικού απογυμνωμένου παράδοτη την πρωτοβουλία στο Κέντρο και έδωε το ΚΚΕ στην ομή του λαϊκού κινήματος. Ο φραξιοκόνος - ομορπονισμός ουσιαστικά παρσιωθήκε από τον ανεξάρτητο ρόλο του ΚΚΕ και στην πράξη εφαρμόζει αυτό για το οποίο κατηγορούσε το Βασιάδι.

Ο Παρτασιώδης σε μετεκλογικό γραστά του από τη «Φωνή της αλήθειας» παράδειχται ότι την πρωτοβουλία της αντικομμουνιστικής πάλης την πήρε το Κέντρο, δηλαδή η «εθνική αστική τάξη». Αυτό δείχνουν και τα γεγονότα: κινητοποιήσεις κάνει ο Παπαντρίου και μες τον χειροκρότους.

Αν έτσι θα πάμε δε θα ξεκολλήσουμε ποτέ απ' την ομή. Η κατάσταση είναι τέτοια στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια που όμοια την ασφορμιστική προβολή του δημοκρατικού προβλήματος και καθήκον του, που μέσα στην πάλη, λαϊκή - μαζική, εξοικονομολογική θα συγκεντρώνεται όλο και πιο ψηλά, μέχρι τις λαϊκές διαδηλώσεις και τις μαχητικές πολιτικές απεργίες, μέχρι τη συνολική οδοίκοη και στρατοβία, ως και τη γενική πολιτική απεργία. Οι πρέπει το ίδιο αποσοσιαστικά να προβόλλουμε και τη λαϊκή - δημοκρατική αλλαγή, σαν αλλαγή προοδευτική, πορεία για την Ελλάδα.

Η φραξιοκόνος - ομορπονιστική ομάδα, στα πλαίσια της πολιτικής της του εξεμνησμού της αντίδρασης μετασφάδων και έκρυνε την επαναστατική κηρονομή του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα. Δεν είναι τυχαίο ότι στο «Πρόγραμμα» της 6ης Ολομέλειας της 6ης Ολομέλειας του 1956 κροσθήκε ολόελα το σοσιαλιστικό πρόσάπο του ΚΚΕ και του κινήματος και προβλήθηκε σαν πανάκεια το εθνικοδημοκρατικό πρόσάπο της αλλαγής, πέρασμα μιστοπαρόμενο, ρεβιζιονιστικό, αντιεργατικό,...

...Γίνεται φανερό ότι έτσι μακριά δεν θα πάμε, δεν θα ξεκολλήσουμε ποτέ απ' τον ομορπονιστικό βάλτο. Κατά συνέπεια το πρώτο σημεριωτικό και δε είναι Περιστροφικό ξερριζώμα, αποκατάσταση του μαρξισμού - λενινισμού στο ΚΚΕ.»

«ΠΡΩΤΗ»:

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΟΥ ΜΠΛΟΚ

Δεν θα μπορούσε να μην μειώσει κανείς από το αλαζονικό σόφισμα που εμφανίστηκε στα μεγάλα ταμπλό, των όρων της Αθήνας, τις τελευταίες δύο βδομάδες και στην ηλιόροση, που έλεγε με στόχους «πρώτη» δεν υπάρχει δεύτερη... Μετά μερικές μέρες, η αλαζονεία κορυφώθηκε όταν νέα διασημήτη έλεγε: «για πρώτη φορά εφημερίδα λέει ανοιχτά με ποιόν είναι και γιατί».

Ο λαός μας λέει: «όποις ακούς πολλά κεράσια, βάστα μικρό καλάθι». Και σ' αυτή τη σοφία του έχει πολύ απλά επιβεβαιωθεί. Άλλωστε από ποιά παλιά έχει δει πολλές συμφορές να τον λέν τις «αλήθειες» τους.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι τα τελευταία χρόνια έχει δεχτεί ένα καταγισμό από «αλήθειες» και «συμβόλαια τιμής», άλλο ένα τέτοιο υπογράφοι η «Πρώτη» που τζικά όχι απλά δεν κρατήθηκαν, αλλά λειτούργησαν με μανία εναντίά του. Ειδικά μέσα σε μια περίοδο όπου διαμορφώνεται διασπορα ύποπτα πολιτικά μέτωπα, θα μπορούσε η «πρώτη» να ξεφύγει απ' αυτόν τον κανόνα;

Αν ριζώμε λοιπόν μια μυσία από ποιά εκδίδουν αυτή την εφημερίδα, ποιά ασφορμιστική την ίδια την ασφορμιστική της, αν άνωσε στο πρώτο της κύκλο φέλλο και σε περίοδο μύθης της, ποιάς σελίδας την νέα Τράικα Παπαγιωργά - Φιλιάρκα - Κόκορη, και πόσο αν αναλύσαμε την πολιτική περίοδο που διαμορφώνεται, μπορούμε πολύ εύκολα να βγάλουμε τα συμπεράσματα μας.

Η εφημερίδα αυτή έρχεται σε μια περίοδο που διαμορφώνεται ένα και πιο ανοιχτά το πολιτικό μέτωπο της νέας δεξιάς (ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ) - Εξέλιξη και ειδικά μετά την αποπληρωμή «σοσιαλισμού» των αμερικάνων να γερμωσει ο σοσιαλιστικά τις αντιθέσεις τους με τον Παπαντρίου.

Έρχεται στην περίοδο που φραξιοκρατείται ομορπονισμός και με την φράζια Κουστόγιωργα - Γιαννόπουλος μισοκομμίνει, να χτυπήσει τον «αιριανισμό» και τον καθοδηγητή της, όχι απλά μέσα από τις προεχθείς της για ενημερήσια - χωρίς γιδαίο ύφος, χωρίς κρυφά, αλλά με την αρθρογραφία της που πλημμυρίζει από το «κατόν η κίβληντική πολιτική».

Είδικα σ' ένα σημείο οι το που λέει είναι ακριβώς στο ζήτημα που αποτέλεσε πρόσάπο την αγωγή που άνωσε τον ψευδοΚΚΕ εναντίά στην κυβέρνηση, την προσοχή δηλ., της ομοσπονδίας συνταξιούχων στα ασφαλιστικά έφρα για ακιρότητα του ψευδοσυνεδρίου του Ραυτόπουλου. Έτσι στη σελίδα 17, στο άρθρο «Διάλογος» διαβάζουμε στα πρώτα υποκαλιτήρια της «πρώτης»:

«Θα απογοητώσει τα γνήσια συντάξιμα απεργιστά, αν την αταξομυσία της κληρονομιάς δεν την ενόχησε το «λέισα» σινέδρομ της ΓΣΕΕ. Νομίζουμε ότι παρσιωσάπο μια ιστορική σημασία εκκρίνεται να καταδειχτεί από την πλειοψηφία της κυβέρνησης ότι η κληρονομία στο διάλογο κληρονομιά και σελή. Κι αυτό θα μπορούσε να το επιδείξει η κυβέρνηση, αν ανέβαζε τις προτάσεις αυτού του συνταξιούχου και τη σφαιρική αυτή την αναφορά σαν δεξιά και κληρονομία, να τη γινώσκουν για γάμιστο με την Αριστερά στο θέμα του διαλόγου».

Ταυτόχρονα κάνει τον αναγκαστικό διαχωρισμό στο ποιά είναι η κυβερνητική

είναι η έκφραση της «αριστεράς» - το μετόπω απ' αυτή του σπράχνου το ΠΑΣΟΚ να γίνει ΚΚΕ. Είναι η καθοδηγητική του μετόπου, από την πλευρά του ψευδοΚΚΕ. Με αυτή την έννοια, η φιλολάδα αυτή ήταν κάτι που έλειπε. Με λίγη λογική είναι η αποπληρωμή φωνή του σοσιαλισμολογισμού. Έρχεται σήμερα να «κλείσει» και να προσηύχεται την ενότητα της «αριστεράς», για το «στερρωμα της αλλαγής». Θέλουμε να γινώσκουμε απαντάει - «α και κάποιον μαρξικό αντιπρόσωπο» στη οδοίκοη, θα γίνει και θα όφείλει να είναι το κόμμα της Αριστεράς, σε μια συνένωση με το στρωμά της Αλλάς. Δεν θέλουμε να κατασφάδων και πρόβλημα. ΕΜΠΙΣΤΟΥΜΕ.

Έτσι προσηύχεται στο φιλορωσικό μπλόκ, άλλος ένας δημοσιογραφικός οργανισμός, ένας όγκος πλείρια εκκρίνεται και εξασφάλισης των λαού, ένας γιγαντιαίο της παραπληροφόρησης. Είναι ένας όγκος.

Η χρησιμοποίηση αυτή θα δικαιοδοτήσει στη σελίδα της πάλη να κάνει τον εκστρατευτικό φιλορωσικό τοπίο να υποστηρίξει τις ρωσικές προτάσεις του «αφορμισμού» και της «αίτησης», την πολιτική του επαβασμού του σο-

ΕΛΟΚ - ΕΤΕΡ

Ύστερα από 110 μέρες κατάληψης ΜΕ ΕΠΙΣΧΕΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ο πρωτότυπος παράδειγμα είναι των εργαζόμενων στην κομμουνιστική ΕΛΟΚ - ΕΤΕΡ από τους ριθμούς της παραπληροφόρησης. Παρά τις μεθοδεύσεις της εργοδοσίας, όπως γράφουμε σε προηγούμενα φύλλα μας, «απόπληρωμοί και ενδοκλήσεις» οι διαμορφωτές, συνεχίζουν το αγώνα τους με απίστευτη ηρωιστία.

Αι τα που ταυτόχρονα κερδίζουν είναι ότι αναγκάζουν την Αγορεία σε μια τελευταία συνάντηση, να συσχετιστεί στα παρακατω ατηματα που είχε το σημερινό, όπως αναλύεται η αναγκαιότητα τους.

1) Ανακίνηση της δικαιοσύνης
2) Καταβολή των άδοξα ληξιμνησίων αποπληρωμή

3) Απόλυση όλων απεργιών να αποπληρωθεί και έχουν στην εργοδοσία η στο Σωματείο διακίνα από τους την βιοπαίση.

Ο αγώνας, τον ετρε και μια επιπλέον επιτυχία. Ύστερα από τις προηγούμενες, κατά την διάρκεια της κατάληψης, οφείλει γι' αυτούς δικαιοδικές αποφάσεις το μονομερές πρωτοδικείο κάτω από το βάρος αυτού του αγώνα, ακριβώς με απόφαση που την διαβεβαίωσαν, που τους είχε επιβληθεί από τις 12.85.

συνδικαλισμού. Όμως αν ο ψευδο Ριζοσπάστης καταπνέει από φανατισμένους και «επισημάνει» σοσιαλοφασιστές που δεν κριθόνα την ξενοδοξία των η «πρώτη» λόγο του «λαϊκού μετώπου» της χαρακτήρα έρχεται να μοσπράρει κατακρίμνη με ομορπονιστικό τρόπο αυτό το ξενοδοξο προδόν. Και μάλιστα με νέος έμφορμα.

Έτσι δεν είναι τυχαίο που το κατακόνη αυτό της δημοσιογραφίας, έχει την διαίτησή της τον Κόκορη, ο οποίος εκστρατευτικό όπως μας «έκρυσφαι» η ιδέα με λεπτομέρη, στο φασιστικό έντυπο «τα σημερινα» του χουντοφασιστικού Κομματισμού, στη διάρκεια της διαζυγορίας και βιγνήσε τον Παπαδόπουλο.

Όμως και σ' αυτού του τοπίου η «Πρώτη» έρχεται τελευταία και κατακρίμνη. Πόλο πριν απ' την, πάλαι άλλοι αντιδραστικοί ποίλησαν την βρωμική πομάτια του ιμπεριαλισμού. Οι οι βέβαια να παρουν την θέση που τους αξίζει, όταν αυτός ο λαός εξεργηθεί.

Τίπτε είναι ποτέ δυνατό να μην αποπληρωθεί τέτοια η δικαιο και η σοσια...

